

FAMILIE ANGENENT IN BEELD

Alles over de geschiedenis van de familie Angenent

NIEUWSBRIEF | NUMMER 19 - 2025

HALLO ANGENENTEN EN AANHANG

Dit keer ben ik gedoken in het leven van John Angenent.

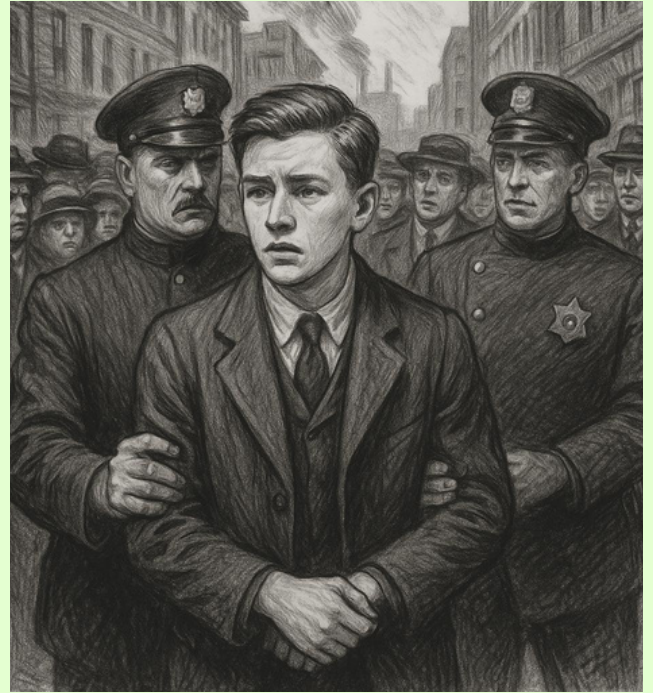
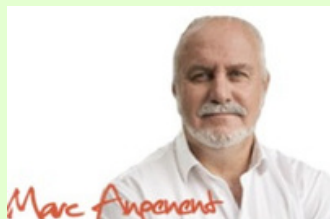
Geboren in Hilversum, gestorven in Honolulu.

John is opgevoed als rooms-katholiek, maar heeft later onverwacht voor een andere weg gekozen: de weg van de Mormonen. Hij heeft vanwege zijn emigratie vanaf zijn 22ste zijn ouders, broers en zussen nooit meer teruggezien.

Wat bezielde hem om zo'n radicale stap te zetten? En hoe leefde hij verder, duizenden kilometers van huis, in een wereld die zijn familie nooit zou leren kennen?

Ik hoop dat het lezen over een familielid begin jaren twintig van de vorige eeuw jullie zal plezieren.

Veel leesplezier!

COVERSTORY

John, mijn negende neef, crimineel in Phili?
Lees zijn bijzondere verhaal!

“

DE APPEL VALT NIET VER
VAN DE STAMBOOM!

INLEIDING

Het begon met een ogenschijnlijk onschuldige vraag van een onderzoeker die met een andere familienaam bezig was: “Ken jij een John Angenent, UNIFIL-veteraan en auteur van *At-Tiri '80: vredesmacht in oorlog?*”

UNIFIL – De internationale vredesmacht in Libanon sinds 1978. At-Tiri is een klein dorpje in het zuiden van dat land.

Het boekje verscheen in 1983, geschreven door iemand die daar zelf had gediend. Maar voor mij was dit een onbekende Angenent. Was hij familie? Of slechts een naamgenoot die toevallig een boek heeft geschreven?

Mijn nieuwsgierigheid was gewekt. De onderzoeker vond deze John uiteindelijk zelf via het Veteraneninstituut en op mijn verzoek vroeg hij John of hij contact met mij wilde opnemen. Niet veel later landde er een mailtje in mijn inbox. John stelde zich voor en stuurde meteen een aantal bijlagen over Angenent-connecties mee. Terwijl ik de namen doorlas, begon mijn hart sneller te kloppen. Zóveel herkenning. Steeds sterker groeide mijn vermoeden: Deze John moest familie zijn. Hoe dat precies zit, vertel ik in de volgende nieuwsbrief.

Maar één bijlage trok meteen mijn volle aandacht: een krantenknipsel uit de New York Times uit 1920 over een andere John Angenent. John de ex-UNIFIL soldaat had erbij geschreven: “Ik kan hem niet direct in de koloniale stamboom plaatsen, wellicht hoort hij bij de Nederlandse tak.”

Het knipsel was spectaculair: een Angenent die in Amerika twee boeven neerschiet en een maand later wordt vrijgesproken. Dit was geen stoffig archiefdetail, dit was een verhaal dat schreeuwde om uitgeplozen te worden. Ik zette meteen mijn Sherlock Holmes-pet op.

Met de hulp van mijn genealogische contactgroepen in Amerika en Nederland, en een flinke dosis eigen speurzin, vielen langzaam de puzzelstukjes op hun plaats en ontstond er een samenhangend beeld. Deze mysterieuze John bleek in mijn stamboom te staan als **Petrus Johannes Anthonius Angenent**. Zijn Engelse roepnaam “John” had ik nog niet, en zonder geboortedatum of overlijdensgegevens gleed hij me eerst door de vingers. Maar toen ik zijn volledige naam in handen kreeg, viel alles op z'n plek: hij is mijn negende neef – genealogentaal voor “negen generaties terug waren onze overgrootouders broers”.

Vanaf dat moment begon het echte werk: het reconstrueren van zijn leven. Archieven, kadasters, immigratiepapieren, passagierslijsten van de Holland-Amerika Lijn, alles trok ik uit de kast om zijn spoor te volgen. Waar de bronnen zwegen, deed ik weloverwogen aannames, altijd stevig verankerd in een historische context.

En geloof me: dit wordt geen droge opsomming van feiten. Ik ga Johns leven tot een verhaal vlechten, zodat je je kunt verplaatsen in zijn leven. Een verhaal dat begint in Hilversum en eindigt in Honolulu.

TER NAGEDACHTENIS

Petrus Johannes Anthonius Angenent
***1898 Hilversum - †1936 Honolulu (USA))**

De beginjaren van Jan: 1898 - 1912

Lees dit verhaal op de website met koppelingen naar extra bladzijden met foto's: interessant!

[Klik hierop: [Het verhaal op de website](#)]

Ik zie het voor me: 23 oktober 1898 om half drie 's nachts op een zondag. Een zwaarbewolkte herfstlucht in Hilversum en ook boven Bakkerstraat 20 ten oosten van het treinstation,

zo vertelde mijn vader mij later. De straten nog half modder, half keien. Het was koud, zo'n 9 graden. Een flinke kille bries waaide de gevallen bladeren alle kanten op. Op verzoek van mijn ouders hadden de burens de vroedvrouw twee uur eerder ingeseind. Trouwens, deze vroedvrouw was ook aanwezig bij de vier eerdere geboortes. Iedereen wist waar de vroedvrouwen woonden. Mijn vader Jan, een zadelmaker met ruwe handen, staat zenuwachtig in de deuropening van onze kleine woning. Binnen klinkt het eerste gehuil van een jongen: mijn gehuil.

Mijn moeder Lucia kon zich nog herinneren dat de vroedvrouw rustig en professioneel de geboorte bevestigde: "Een zoon Lucia, en alles ziet er goed uit". Jan komt binnen, houdt me vast alsof ik een kostbaar relikwie ben en noemt de namen die ik krijg en die hij had overlegd met mijn moeder: Petrus Johannes Anthonius. Petrus naar de heilige apostel, Johannes naar mijn vader en Anthonius naar mijn opa aan moederszijde. Ik ben hun vijfde kind.

Mijn zus Johanna van zes komt op het geluid af en mag haar nieuwe kleine broertje zien. Mijn drie broers van vijf, vier en één jaar sliepen door alles heen. Twee, zes en acht jaar later krijg ik nog een broer en twee zussen.

De vroedvrouw van Lucia was aangesteld door het dorpsbestuur van Hilversum en werd door hen betaald om armere gezinnen zoals die van Jan en Lucia gratis te helpen bij de bevalling.

Tak Gelderland

[Een overzicht met foto's van het hele gezin: [Het Gezin](#)].

Moeders ligt bezweet maar stralend in bed, terwijl ze mij tegen haar borst klemt. Ze fluistert zacht een weesgegroetje, dankbaar dat alles goed is gegaan.

De straten half modder, half keien. Het is koud, zo'n 9 graden, en een kille bries jaagt bladeren door de goot. Op verzoek van mijn ouders hebben de burens de vroedvrouw, Alida Coppens die drie minuten lopen verderop woont in de Zuiderweg 37, een paar uur eerder ingeseind; Coppens hielp ook bij de vier eerdere geboortes. Het was algemeen bekend waar de vroedvrouwen woonden. [Uitleg: [vroedvrouw](#)]. Mijn vader Jan, zadelmaker met ruwe handen, staat zenuwachtig in de deuropening van onze kleine woning en de frisse lucht kalmeert hem. [Uitleg: [Zadelmakerij](#)]. Dan klinkt binnen het eerste gehuil van een jongen: mijn gehuil. De vroedvrouw bevestigt rustig en professioneel: "Een zoon Lucia, en alles ziet er goed uit". Jan komt binnen, houdt me vast alsof ik een kostbaar relikwie ben en noemt de namen die hij met mijn moeder had gekozen: Petrus Johannes Anthonius. Petrus naar de heilige apostel, Johannes naar hemzelf en Anthonius naar mijn opa van moederskant. Ik ben hun vijfde kind.

Mijn zus Johanna van zes komt op het geluid af en mag haar nieuwe kleine broertje zien. Mijn drie broers van vijf, vier en één jaar sliepen door alles heen. Twee, zes en acht jaar later krijg ik nog een broer en twee zussen.

Een paar uur later gaan vader en ik al naar de kerk voor mijn doop. In onze rooms-katholieke wereld gebeurt dat bij voorkeur binnen vierentwintig uur. Pastoor Johannes Theodorus Hofman doopt me. [Vergelijk: [Het doopritueel in 1898 en in 2025](#)]. De Sint-Vituskerk was in 1882 afgebouwd en pastoor Hofman werkte in deze nieuwe kerk vanaf 1895.

De rest van de zondag gebruikt vader om zijn twee collega-zadelmakers te informeren: Petrus Verweij, 43, en Christiaan Wittenberends, 26. Maandag 24 oktober, de volgende dag, melden ze zich samen op Kerkbrink 6, in het Oude Raadhuis. Burgemeester Jan C. Gülcher verzorgt de inschrijving zelf, niet de vaste ambtenaar, en dat wordt thuis natuurlijk een verhaal: "De burgemeester zelf heeft ...". De getuigen zetten hun handtekening en bevestigen daarmee dat alles klopt. Het is een formaliteit, twintig minuten. [[Bekijk de: Geboorteakte](#)].

Hilversum bruist in die jaren. Het dorp groeit, spoorlijnen verbinden ons met Amsterdam en Utrecht. Katholieke gezinnen als het onze vinden houvast in de parochie. De toren van de Vitus waakt; wierookgeur hoort bij mijn kinderjaren en de zondagsmis is geen optie maar een plicht.

Als ik vier ben, rond 1902, ga ik naar de R.K. Bewaarschool aan de Groest. Niet verplicht, maar als ik 7 jaar ben is er inmiddels een leerplichtwet uit 1901. Ik loop soms aan de hand van mijn tienjarige zus, vaker met mijn moeder. Op mijn eerste dag druipt de regen langs mijn wollen jas en kousen, mijn houten klompjes kletteren op de straatstenen. Tien minuten lopen is voor korte benen een hele reis.

Als ik zes ben, stap ik over naar de nieuwe R.K. Aloysiusschool aan Achterom 100, naast de St-Vitus in het rechtergedeelte van het gebouw op de begane grond. Een katholieke lagere jongensschool: degelijk gebouw, strakke orde. De Franciscanessen van Oirschot organiseren het bewaaronderwijs en dragen bij aan de armenzorg. De laatste twee jaar ging ik naar het nieuwe gebouw naast de Aloysius omdat er heel veel kinderen waren bijgekomen.

In de klas regeren nonnen: zwarte habijten, witte kappen die fel afsteken tegen lokalen vol houten banken. Hun gebed is zacht, hun stemmen zijn messcherp als wij rumoerig zijn. Ik leer mijn eerste letters, en vooral gehoorzaamheid, discipline en het idee dat God altijd meekijkt.

Buiten spelen we op zandpaden waar paarden en handkarren het tempo van het leven bepalen. Binnen heerst stilte, doorbroken door het tikken van een liniaal op tafel. Toch is er ook warmte: een non die me een appel in de hand duwt en fluistert dat ik flink moet groeien.

Begint hier mijn volgende levensbladzijde? Een katholieke jongen in een groot, devoot gezin, geboren in Hilversum maar al vroeg op weg gezet naar een leven dat me uiteindelijk duizenden kilometers verderop zal brengen?

De volgende keer hoe Jan mormoon werd en gaat werken op de Holland-Amerikalijn naar New York!

Achtergrondfoto is de St. Vituskerk in Hilversum

Coverstory

John, crimineel in Phili?

De grijze novemberlucht hing laag boven de haven van New York. Het zoute, kille water van de Hudsonrivier wiegde loom tegen de romp van de SS Noordam, het trotse stalen schip van de Holland-Amerika Lijn dat John vanuit Rotterdam had gebracht. Vier dekken hoog, stijf van de zilte wind en kolendamp, had het schip dagenlang de Atlantische deining getrotseerd.

Plotseling verscheen ze in zicht: de Statue of Liberty, het Vrijheidsbeeld, statig oprijzend uit de mist, fakkel omhoog geheven alsof ze de nieuwkomers welkom heette. Een cadeautje van Frankrijk en geplaatst in 1886. John leunde tegen de reling en keek, sprakeloos. Voor zoveel emigranten was dit het eerste beeld van Amerika, een belofte van vrijheid en een nieuw leven. Voor hem voelde het eerder als een teken dat hij een onbekend avontuur tegemoet ging. Pas daarna gleed de Noordam verder noordwaarts, tot bij de kade van Hoboken. Daar wachtte hem de drukte van de stad New York: een kakofonie van Engels, Italiaans en Jiddisch, paardenhoeven die vonken sloegen uit de natte keien, mannen die kratten sjouwden en voerlui die schreeuwden om ruimte. John trok zijn kraag omhoog. Philadelphia wachtte.

Naar het zuiden

Tegenover de kade van Hoboken, aan de overkant van de Hudson, stond het Pennsylvania Station. Een kathedraal van staal en glas. Hoog boven hem hingen ijzeren bogen in een nevel van stoom en sigarenrook.

“One to Philadelphia, please,” zei hij, de zilveren dollars neerleggend. Het kaartje: \$2.75. Tweede klasse (Coach class). De eerste klas (Pullman-parlor) was te duur.

De elektrische locomotief gleed door de tunnel onder Manhattan. Bij Manhattan Transfer koppelden mannen in zwarte petten de loc los. Een kolossale K4s Pacific stoomlocomotief nam het over. Het sissen van stoom, de geur van kolen.

De trein raasde langs Newark, New Brunswick, en via Trenton naar Philadelphia. Na wat tussenstops rolde de trein drie uur later Broad Street Station binnen in Philadelphia...

De Parade

John was op weg om de allereerste Thanksgiving Day Parade in Philadelphia bij te wonen op 25 november 1920. Een initiatief van het warenhuis Gimbel Brothers. De parade, een marketingstunt om de start van het feestseizoen aan te kondigen en de verkoop te stimuleren, was een bescheiden evenement met 15 auto's en 50 deelnemers, waaronder een vrijwillige brandweerman als kerstman.

Vervolg Coverstory

Deze oudste parade in de Verenigde Staten diende als inspiratie voor de latere Thanksgiving Day Parades op de vierde donderdag in november waarbij men God dankte voor oogst en andere goede dingen. Te vergelijken met onze christelijke Dankdag voor Gewas en Arbeid op de eerste woensdag in november. John liep Broad Street af, de hoofdstraat in de stad van 19 kilometer lang, toen hij plots in een zee van mensen terechtkwam. Trommels roffelden, fanfares bliezen patriottische marsen. Praalwagens, gemaskerde kinderen, paarden met bloemen op hun harnassen.

John liet zich meevoeren. Even voelde hij zich opgenomen in een stad die feestte. Een land dat alles beloofde. Maar hij wist niet dat de avond hem iets anders bracht.

De overval

Het was laat diezelfde middag. De straten waren vochtig, de lantaarns wierpen zwakke cirkels licht. Voetstappen achter hem. Twee mannen. "Your money," siste de voorste, een mes glanzend in zijn hand. Johns hart bonsde. Zijn vingers vonden het koude staal in zijn jaszak. "I don't think so," zei hij zacht. Twee knallen weerklonken, scherp en rauw. De mannen vielen. Een vrouw gilde. Omstanders hielden John tegen en even later kwam de politie om hem te arresteren.

De Rechtszaal

8 december 1920. De zaal rook naar leer, inkt en koude steen. Aan het hoofd zat Rechter Audenried, een streng gezicht achter ronde brilglazen. De officier van justitie stond op: "Your honor, in these dangerous times, a man must be allowed to defend himself." De rechter knikte langzaam. "Almost every man is carrying a pistol these days," sprak hij. "With all these crimes, and the police failing to catch the criminals, this man did what was necessary." De hamer sloeg. Vrijspraak.

De Krant

Buiten was de lucht scherp en helder. Op de hoek van de straat lag de New York Times in een stapel. De voorpagina droeg zijn naam in vetgedrukte letters. John pakte een exemplaar op. Zijn ogen gleden over de regels. Hij glimlachte even, maar diep vanbinnen voelde hij het: Amerika lag voor hem open, maar het was net zo onvoorspelbaar als de oceaan waar hij vandaan kwam.

In de volgende Nieuwsbrief het vervolg.

THURSDAY, DECEMBER 9, 1920

RIGHT TO CARRY PISTOLS.

Philadelphia Judge Comments on Need of Defense Against Bandits.

Special to the New York Times.

PHILADELPHIA, Pa., Dec. 8.—Judge Audenried today gave approval to the carrying of revolvers during the present outbreak of lawlessness. He gave his opinion on the carrying of weapons in court during proceedings looking to the release of John Angenent, the young Dutch sailor, who shot two bandits the morning of Nov. 28.

Angenent was taken into custody this morning in accordance with the District Attorney's move to effect the sailor's release from prison. Judge Audenried approved the request that Angenent be freed.

Joseph Taulane, Assistant District Attorney, questioned Angenent as to why he was carrying a gun at the time he was held up by the bandits, who are still in the hospital as a result of the reception he gave them.

Before the sailor could reply, Judge Audenried remarked:

"Almost anybody would carry a pistol after reading of the many acts of banditry and the failure of the police to catch many of the lawbreakers."

WEETJES

Je kunt vragen over de familie en bijdragen sturen naar Marc Angenent:
stamboomangenent@gmail.com

Denk aan:

Familieverhalen van nu en vroeger:

- Een modern verhaal uit je huidige leven,
- Een verhaal over je ouders of je familie vroeger,
- Wetenswaardigheden over je gezin/familie.

Foto's:

- Van vroeger,
- Van nu.

Oude familierecepten:

- Een recept dat is doorgegeven door je grootouders en/of ouders,
- Je eigen familiale recept

Jezelf voorstellen:

- Stel jezelf voor aan andere Angenenten.

Meeschrijven met mijn boek over een bepaalde tijdsperiode.

Een vraag stellen over de familiestamboom.

Je hoeft geen mooi verhaal te kunnen schrijven. Wat feiten en gebeurtenissen zijn voldoende. Neem anders contact met mij op, dan loods ik je erdoorheen, stap voor stap!

BOEK

“Vijf eeuwen familie Angenent, Van snaphaan tot kaaskop” (Werktitel).

Het boek vordert. Ik heb de hoofdstukken af die gaan vanaf de prehistorie (600 v.Chr.) over voorbloed Alu, via voorbloed Wulfgar die geconfronteerd werd met de Romeinen bij de Rijn, via Drost Derich Anghenende in Xanten in de 12de eeuw tot en met Gerardus Angenent in 1533 in Gelre. Wordt vervolgd.

www.familie-angenent.nl

COLOFON

De Angenent Nieuwsbrief is een gratis nieuwsbrief gemaakt door en bedoeld voor familieleden van het geslacht Angenent en hun eventuele aanhang.

Websiteadres: www.familie-angenent.nl

FB-pagina: [angenent.nlhttps://www.facebook.com/genealogie.familie.angenent](https://www.facebook.com/genealogie.familie.angenent)

Contact via e-mail: Marc Angenent, stamboomangenent@gmail.com

Contact via Signal: [marcangenent.55](https://www.signal.me/marcangenent.55)

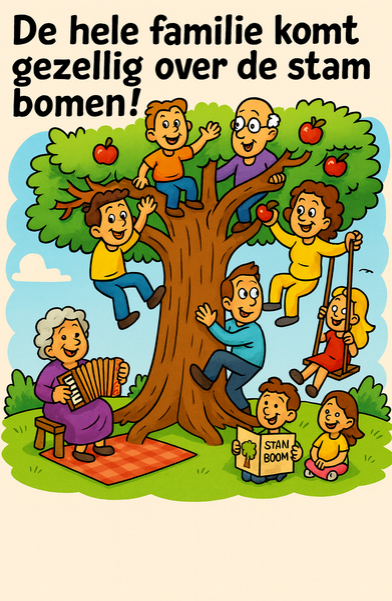
Contact via Whatsapp: 0639476302

We willen verhalen, foto's, herinneringen en historische vondsten over onze familie Angenent verzamelen, bewaren en delen. Niet alleen om onze roots te ontdekken, maar ook om te begrijpen wie we zijn, waar we vandaan komen en hoe onze voorouders ons hebben gevormd.

- Een levend en groeiend online familiearchief
- Een plek voor ontmoeting en herkenning, ook voor jongere generaties
- Inzicht geven in 500 jaar familiegeschiedenis, van legendes tot feiten
- Ruimte bieden voor jouw verhalen, vragen en bijdragen

De nieuwsbrief houdt je op de hoogte van nieuwe vondsten, bijzondere verhalen, foto's uit het verleden en actuele ontwikkelingen op de website. En we hopen natuurlijk dat het je inspireert om ook zelf iets bij te dragen. Neem dus vooral eens een kijkje op de website, blader, reageer of stuur iets in!

En ken je iemand die dit ook leuk vindt? Stuur de nieuwsbrief gerust door! Samen brengen we de geschiedenis van de familie Angenent tot leven.

Historische Recepten

Bruut Brood

Brood uit 1300 n. Chr.

Kijk voor het recept: [Recept](#)

Het brood is nagemaakt volgens middeleeuws recept. Dit zijn wat foto's.
Niet echt te eten.

De ingredienten

Het deeg

Uit de oven

Doorgesneden

Koek met citrusfruit

Deze luxe koek werd gegeten in de hogere klasse begin 18de eeuw.

Recept voor koek met citrusfruit:

200 gram lange vingers, 100 gram suiker, 2 theelepels kaneel, 2 citroenen, 4 eieren, 200 ml room, 200 ml volle melk, 2 theelepels oranjebloesemwater, 100 gram gekonfijte citroenschil.

Bereiding

Maal de lange vingers tot fijn kruim. Doe in een kom en voeg de suiker en kaneel toe. Meng goed door elkaar.

Rasp de citroenen en pers ze uit.

Klop in een andere kom de eieren los en voeg citroenrasp en -sap, room, melk en oranjebloesemwater toe. Meng goed door elkaar. Voeg het roommengsel toe aan het koekjesmengsel en roer tot een glad beslag.

Snipper de gekonfijte schillen fijn en roer door het beslag. Giet het beslag in een heel goed ingevette bakvorm en bak het in een voorverwarmde oven op 180 graden in 30 minuten gaar.

Stuur je bakproces met de nodige foto's naar mij op:
stamboomangenent@gmail.com

"Citrusfruit"
door Bartolomeo Bimbi - 1715